

givet os Forklaring paa § 25, ifølge hvilken vi ere eller ikke ere Riigsdag, eftersom et Ministerium behager, og Riggsministeren har jo tydelig forklaret os, at naar Folkethinget siger Nei tre Gange, er det sikkert, at Regjeringen maa gjøre det Modsatte. Naar Folkethinget har sagt Nei, Nei og atter Nei kan Regjeringen ikke gjøre Andet end tage de nægtede Penge. Det er jo ganske nylig, at jeg har hørt den høitærede Conseilspræsident forsikre os, at herten dette eller noget andet Ministerium kunde love ikke at handle igjen aldeles paa samme Maade med provisoriske Bevillinger, som de nu handle med Hensyn til Befæstningen, saa der er altsaa ingen Tvetydighed. Det juridiske Medlem og andre fungerende Medlemmer ere ganske inde paa den Opfattelse. Den Magt have de, saaledes som de fortolke § 25, at have de Kongens Tillid, kunne de bruge os, hvis vore Interesser falde sammen med deres, men de kunne ogsaa, som de have vist os, undvære os. Lad os ikke bedrage os selv, ikke gaa paa Hofejoffer overfor dette Ministerium. Saa, om Forbudsloven, jeg siger det ikke til de ærede Medlemmer her; det hjælper ikke noget, de have en anden Opfattelse. Nei, jeg onsker kun, at Folket ikke skulde bedrage sig selv, at de, som staa udenfor og skulle afgjøre, hvorledes Folkethinget skal se ud, ville sige som saa: Vi ville ikke føre et Skinkiv sammen med dette Ministerium, vi ville sige dem det den første Dag, vi komme, og ved enhver Leilighed, naar noget Provisorisk kommer frem. Vi ville sige dem, hvorledes vi staa med dem, og at de aldrig skulle vente at faa Lovens Myndighed fra Folkethingets Side til at være vore Herre, og Lovens Myndighed kunne de kun faa under een Form: en Finansloov. Det er sikkert, at kun den Vej fører til Seir, men det er ogsaa ligesaa sikkert, at den nok skal føre dertil. Saa, det gjør mig ondt at skulle tænke mig den Ulykke, der er sket Landet ved hele dette Regimente, al den Riv og Splid, al det Spild af Kræfter og Spild af Penge — men det er ikke det Afgjørende — men al den Umoralitet, der er kommen ind i alle Forhold, og som Ministeriet ikke kan oprette, om det saa vilde føre et Engleregimente fra nu af og indtil sin Dødsdag. Det gjør mig meget ondt, at de have ført det ind over Landet, og det gjør mig ikke mindre ondt overfor Personer, som have været overmaade glade ved, hvad der er sket. Men Tidernes sidste, og der gaar ikke et Aar, uden at et provisorisk Ministerium vil føle Tryk af selv at have stillet sig saaledes til Grundloven, og det vil sikkert ikke vare længe, inden de ere borte, og deres System med

dem, og vi atter saa Gang i Forretningerne igjen. Saa kan jeg forstaa, naar man har faaet et Ministerium, som anerkjender Grundloven og vor Bevillingsret, at der da maa være en Trængsel blot her, men ikke mindre ovenover os, til at vi under et saadant Ministeriums Ledelse og under Grundlovens Alle kunne komme til at tage fat paa de høist forsømte og paatrængende Ting, som vi paa saa mange Omraader have liggende her i Suppedasen. Men at søge at stille Befolkningen tilfreds med en saadan Forventning om, at der skal komme Noget ud af det, at der skal blive Noget ud af alt dette under Ledelse af et provisorisk Ministerium, det forstaaer jeg ikke; jeg er ikke med dertil. I den Henseende er jeg ligesaa uforbederlig som altid. Jeg har samme Betragtning af det, som jeg havde den 1ste April 1885, da Ministrene seilede udenfor. Jeg skal ikke trætte det høie Thing længere. Der er faldet mange Bemærkninger om vigtige Spørgsmaal med Hensyn til vor Udvikling her til Lands, men jeg skal, som sagt, ikke komme dybere ind derpaa, det er ikke paatrængende nødvendigt for Diebliffet, ellers vilde jeg paa flere Punkter gjøre nogen Usvigelse gjældende fra, hvad de andre ærede Talere udtalte. Men først og sidst siger jeg: Protest imod det Regjeringsystem, som dette ærede Ministerium har præsteret siden den 1ste April 1885, og egentlig siden den 12te April 1877 eller i ethvert Fald i Halvdelen af 1877, det er fordærveligt for Landet, det er Grundlovens Udeltæggelse, og det maner os, og efter min Formening ikke blot os, men ethvert Folketing til uden nogen som helst Dmvei eller Skjul udtrykke sig sin Mening og at indtage sin bestemte Stilling overfor et saadant Ministerium.

Schiøtz: Paa Justitsministeriets Budget for Understøttelser er opført som det kommende Aar 100 Kr. aarlig til Enten Christiane Godfredsen — den i sin Tid meget omtalte Jemsten, som ved Høiesteretsdom af 29de Oktober 1884 blev dømt fra Livet, men som den 29de November samme Aar blev benaadet med Tugthusarbejde paa Livstid. Det vide vi jo alle; jeg skal ikke komme nærmere ind paa den Sag. Da hun havde siddet nogen Tid i Tugthuset, som man til det Resultat, at hun var ganske uskyldig i den Forbrydelse, for hvilken man havde dømt hende fra Livet. Der blev paa begyndt en ny Sag, og den 10de Mai 1886 foretog Høiesteret den ekstraordinære Foranstaltning, ved ny Dom at annullere sin tidligere Dom, og ved denne nye Dom at konstaterer hendes fuldstændige Uskyldighed.